

— А тукъ работитѣ какъ сѣ, Мария?

— Напълно въ редъ, съръ . . .

24.

Предъ всички входи на Хипдрома се тълпѣше весела любопитна навалица. Можеби най-пѣстрородна тълпа, която нѣкъде се е виждала по свѣта. Единъ до други се блъскаха представители на всички народи отъ изтока и запада: бѣлолики венецианци обвити въ копринени пѣстри намѣтки; знатни копти, мургави, накичени съ злато, облѣчени въ широки, свѣтли дрехи; алемани, едри и стройни, русокоси съ ясни зеници; чернооки фрушки барони, съ ризници отъ ситни халчици; руменалики, бузести фламандци; кѣдрокоси арменци, съ извити носове; търговци отъ Пиза и Генуа, отъ Лилъ и Марсилия; рицари Тамплиери и Иоханити; мургави островитяни; гърци отъ Елада и Никея българи, сърби, северняци съ бѣли кожени гугли . . . По стѣпалата на Хипдрома отдавна вече бѣха насѣдали десетки хиляди жители на свѣтовната метрополия; дребни търговци, чиновници, моряци, занаятчи . . . Съ часове наредъ тѣ чакаха търпеливо започването на турнира, дошли отъ ранна утринъ, за да си заематъ по-удобни мѣста. Тамъ тѣ закусваха и обѣдваха, търгуваха, разказваха истории и приключения, подрѣмваха . . .

Откакъ последниятъ василевсъ, предателтъ Мурцуфлъ бѣ избѣгълъ отъ Константинополъ, церемониитѣ въ Хипдрома бѣха добили повече западенъ, отколкото византийски отсѣнъкъ. Императрицата не се явяваше вече въ галериитѣ на църквата Свети Стефанъ, заобиколена отъ евнуси и придворни. Сега тя сѣщо наравно съ императора заемаше мѣсто въ царската катизма, разположена на високи колони, нѣколко ката надъ земята, свързана чрезъ вътрешни дворове, затворени градини и галерии съ самия Свещенъ дворецъ.

Полека-лека огромната навалица изпълни всички мѣста, затихна, улегна въ трѣпно очакване. Въ карцеритѣ рицаритѣ чакаха условния знакъ, да се дигнатъ предъ тѣхъ решеткитѣ, та буйнитѣ имъ персийски или арабски коне да